

Sygn. akt V KK 407/22

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **R. K.**

skazanego za czyn z art. 162 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 października 2022 r.,

wniosków obrońców skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 29 marca 2022 r., sygn. akt III Ka 183/19,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 11 grudnia 2018 r., sygn. akt. II K 243/15,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

**nie uwzględnić wniosków o wstrzymanie wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 11 grudnia 2018 r., sygn. akt. II K 243/15, R. K. został uznany za winnego czynu z art. 174 § 1 k.k. i art. 177 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności (pkt 1.a.); czynu z art. 162 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1.b.); czynu z art. 239 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1.c.). Jako karę łączną Sąd Rejonowy wymierzył R. K. karę 4 lat pozbawienia wolności (pkt 2).

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 29 marca 2022 r., sygn. akt III Ka 183/19, zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do R. K. w ten sposób, że rozwiązał rozstrzygnięcie o karze łącznej (pkt I.1.), obniżył wymiar kary za czyn przypisany w pkt 1.a. do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I.2.), uniewinnił R. K. od popełnienia przypisanego mu nieprawomocnie czynu w pkt 1.c. wyroku Sądu I instancji (pkt I.3.) i wymierzył R. K. karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I.4). W pozostałym zakresie w stosunku do R. K. wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy (pkt II).

Wyrok Sądu odwoławczego zaskarżyli obrońcy skazanego, formułując w kasacjach także wnioski o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia. Uzasadniając wniosek adw. Ł. C. i adw. J. L. argumentowali, że jest on zasadny z uwagi na wagę uchybień, jakich dopuszczono się w postępowaniu odwoławczym. Z kolei adw. M. W. powołała się na wagę i zasadność zarzutów kasacyjnych, a nadto podniosła, że niecelowym jest wykonanie wyroku w sytuacji, gdy wątpliwości budzi podstawa orzeczonej kary. Obrońca powołała się także na sytuację życiową skazanego, odnosząc się szerzej przede wszystkim do kwestii rodzinnych, zawodowych i zdrowotnych dotyczących skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski nie zasługują na uwzględnienie.

Przekonanie obrońców skazanego o zasadności kasacji i wadze podniesionych zarzutów nie stanowi wystarczającej przesłanki dla uwzględnienia wniosków o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku. W treści przepisu art. 532 § 1 k.p.k. nie wskazano co prawda przesłanek stosowania tej instytucji, jednak w orzecznictwie słusznie przyjmuje się, że ma ona charakter wyjątkowy. Za podjęciem decyzji o wstrzymaniu wykonania prawomocnego wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. muszą przemawiać: bardzo wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, nietrafność merytoryczna wyroku oraz ustalenie, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (por. m.in.: postanowienia Sądu Najwyższego z: dnia 4 września 1998 r., II KKN 178/98; dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 178/18; dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18). Zasadnie

podkreśla się więc, że można wstrzymać wykonanie zaskarżonego kasacją wyroku, jeżeli wyraźnie rysuje się perspektywa uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania na skutek uwzględnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18). Regułą jest bowiem wykonalność prawomocnego wyroku (art. 9 § 2 k.k.w.), zaś wstrzymanie jego wykonania – wyjątkiem.

Analiza zarzutów obu kasacji, przede wszystkim pod kątem ich wagi i oczywistej zasadności podnoszonej jako uzasadnienie wniosków o wstrzymanie, nie prowadzi do konkluzji o konieczności wstrzymania wykonania zaskarżonego wyroku. Stopień prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji uzasadniający wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku musi być niemal zbliżony do pewności, oczywistości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2021 r., IV KK 103/21). W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacjach. Jednocześnie rozważenie zasadności podniesionych w kasacjach zarzutów wymaga wnikliwego rozpoznania i szczegółowej analizy całokształtu okoliczności tej sprawy na rozprawie kasacyjnej.

Odnosząc się z kolei do tej części argumentacji adw. M. W., która dotyczy sytuacji rodzinnej, zawodowej i zdrowotnej skazanego, należy wskazać, że są to okoliczności mogące rzutować na skorzystanie przez skazanego z jednej z instytucji prawa karnego wykonawczego, ale nie na wstrzymanie wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. Nie są podstawą do wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku okoliczności, które stanowią zwyczajne, typowe dolegliwości związane z odbywaniem kary pozbawienia wolności; te bowiem mogą być podstawą odroczenia wykonania kary albo uzyskania przerwy w jej odbywaniu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2021 r., V KK 59/21).

Mając zatem na względzie powyższe ogólne reguły rządzące wstrzymaniem wykonania wyroku, po zapoznaniu się z kasacjami obrońców skazanego R.K., jak również aktami sprawy, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie nie przesądza

ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji obrońców skazanego od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[as]